

trætte det høje Ting med lange Rækker af Tal, men det lader sig med den største Lethed godtgøre, at det er den almindelige Udvikling i alle Lande: Statsførnødenhederne stige, og Skatterne stige. Men Statsførnødenhederne stige i endnu højere Grad end Skatterne. Overskud paa Statsregnskaberne ere snart sjældne Undtagelser i de europæiske Landes Statshusholdninger, langt snarere er der betydelige og stadig tilbagevendende Underskud, som atter og atter skulle dækkes ved Hjælp af nye Skatter. Den, der tror, at vi her ere i en Overgangstid, som vi slippe ud af igen, saaledes som de ærede Medlemmer fra Kerteminde (Eduard Larsen) og fra Kalundborg (Rode) mene, og at vi blot skulle tænke paa, hvorledes man igen skal blive af med disse Skatter, tager grundigt fejl. Det er noget, der kan lyde meget godt, og som en Del Mennesker ude i Landet kan bringes til at tro paa, men det har ikke det allermindste med Virkeligheden at gøre. Det er dybt begrundet i hele den moderne Samfundsudvikling, at Tendensen gaar i Retning af, at Staten tager sig flere og flere Opgaver paa, Tendensen gaar i Retning af den stærke Stigning af Statsbehovet. Det er ikke min Mening, at vi villieløst skulle drive med denne Strøm, jeg mener, at Finanslovkommissionen og Regeringen have gjort, hvad der i Øjeblikket er muligt at gøre for at indskrænke den maaske alt for stærkt stigende Tendens, og de have gjort, hvad der var muligt at gøre for at henlægge i alt Fald en Del af de Opgaver, som nu varetages af Staten, til det private Initiativ. Jeg mener ogsaa, at man i Fremtiden skal have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, men selv om man bruger Kniven aldrig saa flittigt, og selv om man tager sig aldrig saa meget i Agt for at komme for stærkt og voldsomt ind paa disse Veje, ligge dog Vejene der nu en Gang, de føre i en vis bestemt Retning, og vi slippe ikke for at følge med i den almindelige Udvikling.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) vilde ogsaa bevise, at adskillige af Indtægterne vare budgetterede for lavt, og det gjorde han blandt andet gældende med Hensyn til Toldindtægterne. Nu begik det ærede Medlem den Fejl, at han beregnede Toldindtægterne isolerede og ikke sammen med Afgiften af indenlandsk Røesukker, hvilket man nødvendigvis maa gøre, thi ellers kommer man til et forkert Resultat. Toldafgiften og Afgiften paa Røesukker høre organisk sammen, den ene stiger, naar den anden synker, jo

mere indenlandsk Sukker man bruger — forudsat, at det samlede Forbrug af Sukker omtrent er det samme —, desto mindre indføres der, og omvendt, og naar det ærede Medlem holder de to Ting sammen, vil han se, at der ikke er nogen Aftagen, men tværtimod en Stigning i det, der er budgetteret for 1912—13, i Sammenligning med det sidste Statsregnskab.

Det ærede Medlem mente, at man kunde ganske roligt regne et Par Mill. Kr. mere paa Toldindtægterne. Jeg vil paa det bestemteste advare mod noget saadant, som jeg vilde anse for en ganske letsindig Fremgangsmaade. Toldindtægterne budgetteres, som jeg gentagne Gange har fremhævet, formelt, det vil sige, vi give os ikke af med at skønne over, hvordan et Aar, der ligger et Aar fremme i Tiden, som 1912—13 gør, vil blive. Vi benytte Erfaringen fra det nærmeste foregaaende, idet vi tage de tolv Maaneder fra 1. September 1910 indtil den 31. August 1911, naar vi skulle affatte Finanslovsforslaget for 1912—13. Tidligere gik man kun til den 30. Juni, nu gaa vi til 31. August, nærmere kunne vi ikke komme det, naar vi skulle holde os til Fortidens Erfaring. Men vilde vi give os til at skønne over Fremtiden, vil jeg hævde, at vi i hvert Fald paa et Tidspunkt som dette, hvor det drejer sig om at finde et nogenlunde solidt Grundlag for de nærmeste Aars Statshusholdning, ikke bør indlade os paa at skønne, at Toldindtægterne i Aaret 1912—13 skulde blive højere, end de vare i 1910—11, eller rettere sagt fra 1. September 1910 til 31. August 1911. Jeg tror, at dette Aar nogenlunde kan gælde for et Normalaar, det er ogsaa en af de Grunde, hvorfor det egner sig særligt til at lægges til Grund ved Ansættelse af Toldindtægterne for noget, som gerne skulde være et Normalbudget. Det er jo muligt, at Toldindtægterne ville blive større i 1912—13, end de ere budgetterede, jeg haaber, de ville blive det, men regne paa det kan og maa man paa ingen Maade. Vel stige Toldindtægterne i det lange Løb fra 5-Aar til 5-Aar, men indenfor de enkelte Aar vil der være en ofte ret stærk Bølgegang op og ned, og det ærede Medlem kan lige saa lidt som jeg forudse, om ikke det Aar, det her drejer sig om, 1912—13, allerede vil være i alt Fald i visse Henseender et Nedgangsaar. Jeg skal ikke indlade mig paa at profetere derom, men Opgangen omkring i Europa har allerede varet i nogle Aar, og Bølgerne i Opgangs- og